

Voor U gelezen.

De volgende aantallen vogels zijn in 1976 in Duitsland afgeschoten:

Patrijzen	:	307.000	stuks
Houtsnippen	:	20.500	"
Ganzen	:	3.100	"
Wilde eenden	:	438.000	"
Houtduiven	:	779.000	"
Kraaien en Eksters	:	506.000	"

Aan de kust van Sleeswijk-Holstein en Nedersaksen is de Zilvermeeuw volgens de jagers aldaar net als bij ons een ware plaag geworden. Het aantal broedparen wordt op zo'n 25.000 geschat en breidt zich gestaag uit. Van alles is geprobeerd om de stand in te dammen en zelfs afschot door jagers gaf niets, evenals het rapen van eieren, aangezien de meeuwen van maart tot juli het ene legsel na het andere bleven produceren. Er werd verder door "vaklieden" vastgesteld dat door de regelmatige eierproductie bepaalde stoffen aan het lichaam werden onttrokken, waardoor de meeuwen agressief werden en nog meer eieren en jongen van andere vogels gingen roven (!). Er zal nu als proef alleen het eerste legsel worden geraapt, waarvoor fopeieren in de plaats worden gelegd

Wist U dat er jaarlijks in Finland ongeveer 150.000 Bonte kraaien worden afgeschoten? Deze schijnt zich aldaar op gelijke voet gesteld te hebben als de huisrat. Men stelt dat 20 % van de eieren van waterwild, evenals een groot gedeelte van de bodembroeders, in de kelen van de Bonte kraaien verdwijnen. De fokkers van pelsdieren en de viskwekers klagen steen en beer over de roverijen van deze vogels. De grote toename schijnt toegeschreven te worden, net als hier bij zijn zwarte neef en de meeuwen, aan de wegwerpmaatschappij ...

stukjes uit : de Nederlandse jager.

Het hier volgende verhaal is een gedeelte uit het boek 'De Vogel' van Jules Michelet, uitgegeven 1867. Ook in die tijd al hadden sommigen een zeer speciale kijk op de natuur :

De handlangers van het lijden, de gruwelijke beulen van het leven, die het onder martelingen vernielen, worden al zeldzamer hier op aarde. In waarheid, als ik in het museum die naargeestige verzameling van nacht- en dag-roofvogels zie, dan betreur ik niet sterk den ondergang van die soorten. Want, al geeft het beschouwen van al die gevleugelde roovers een zekere voldoening aan den geweldenaar in ons, om onze bewondering voor kracht, tóch spreekt duidelijk uit dat somber masker hun lage aard. Geweldig bevoorrecht in hun vleugels, en den krachtigen gekromden snavel, levert hun jammerlijk gedrukten schadel het bewijs, dat er voor hen niet de minste noodzaak is, eenig intellect te gebruiken. Hun samenstel, dat hen de vlugsten van de vluggen maakt, de sterksten der sterken, heeft hen ontheven van veel behendigheid, list en taktiek. Men is geneigd hun moed toe te kennen; maar wáár hebben ze gelegenheid dien te toonen, tegenover altijd mindere vijanden. Vijanden? Neen, slachtoffers. Als het ruwe jaargetijde, de honger, de kleine vogels tot trekken noopt, dan vliegen zij in massa dien dommen tyrannen in den bek, die onnoozelen; toch verre de meerderen, in vele opzichten, van hun moordenaars. Die kunstenaars onder de vogels, de zangers, de behendige nestbouwers, door kou en honger worden zij overgeleverd aan de gemeene roovers; aan den arend, aan den buizerd wordt een maaltijd voorgezet van nachtegalen. De afplatting van den schedel is het minderwaardigheidsteeken van die moordenaars. Ik vind het in de hoogst geroemden, de meest bewonderden, zelfs in den edelen valk. Edel! zijn adel betwist ik hem te minder, omdat hij in onderscheiding van den arend en de andere beulen, den dood weet te geven met één slag, afkerig zijn prooi te martelen. Deze vraten, met hun gering hersenvolume, vormen een sterk contrast met zooveel aardige in 't oog vallende, pittige vogels onder de mindere soorten. De kop van de eersten is enkel snavel, maar de anderen hebben een gezicht. Welk een vergelijking is er te maken tusschen deze grove reuzen en het menschelijk intelligente vogeltje, het roodborstje, dat op dit oogenblik om mij heen fladdert; dan op mijn schouder zit, dan op het papier kijkt naar wat ik schrijf, zich warmt bij het vuur en nieuwsgierig uit het venster ziet of de lente nog niet haast komt. ().